

[Arne Bjerregaard.]

han tænker på at ville tilgodese med at ophæve denne lov? Absolut ikke, men derimod dem, som udviklingen allerede har givet en kapitalgevinst, fordi de er besiddere af landbrugsejendomme. Det er fortiden, hr. Poulsgaard taler om, og i fremskridtspartiet skulle man dog formode at det var fremskridt, man talte om, og ikke tilbageskridt.

Dem, som skal bære fremtidens landbrug, sætter hr. Poulsgaard ganske uden skrupler til udsalg med sine frihedsidealer, der i sig selv i den yderste konsekvens kun er en tilbedelse af den totale magt. Det er muligt, at jeg nok en gang får skyld for at have fået det forkerte manuskript med; for dem, der river ord og tal ud af deres sammenhæng, kan det måske synes så, men jeg kan dertil kun sige, at så forstår man ikke de lovmæssige relationer, og så har man ikke forstået, at en stillingtagen til lovforslag i mangfoldige tilfælde forudsætter såvel historiske som filosofiske betragtninger og fremtidsmæssige anskuelser.

Jeg finder det derfor beklageligt, når man fra fremskridtspartiets side mener at kunne sætte en del af fortiden ind i nutiden og tro på, at det inødekommers såvel materielle som menneskelige krav i positiv henseende. Jeg beder hr. Poulsgaard bemærke, at f. eks. med hensyn til vores fredning var der vistnok ting at tage fat på, hvor man tror man kan fastlåse en biologisk stilling for fremtiden, så folk kan beskue det, som vi i dag beskuer. Intet er mere forkert.

Første næstformand (Grete Hækkerup):
Taletiden er udløbet.

Arne Bjerregaard (KrF):

Undskyld, må jeg få en enkelt bemærkning.

Lovforslaget vil vi selvfølgelig gerne se på og være med til at bearbejde i udvalget, men vi ønsker ikke at ophæve de væsentlige punkter, uden at noget andet sættes i stedet.

Fuglsang (DKP):

Det er ikke ukendt, at et forslag, som ikke i sig selv er særlig tiltalende, forsøges pyntet op med talemåder af forskellig art, f. eks. at de skulle fremme den sociale ba-

lance, give folk lyst til at arbejde, forbedre landets økonomi el. lign.

Det vil være svært at påstå noget af dette om det foreliggende forslag om at fjerne bopælspligten og hovederhvervskravet. Formålet med dette lovforslag kan ikke være at sikre de mange, der arbejder på Danmarks jord, en rimelig betaling for deres arbejde. Dets virkninger vil være at øge nogle byfolks og ofte spekulanter arbejdsfrie og i mange tilfælde skattefrie indtægter. Gennemførelsen af dette forslag kan ikke være til gavn for landets økonomi, men kan kun skade den.

Der tales i forbindelse med spareplaner og den såkaldte kamp mod inflationen ofte om den store, farlige købekraft, der pumpes ud i omsætningen. Men er det da ikke sådan, at en væsentlig del af denne uproduktive købekraft netop skyldes prisstigninger og spekulation i jord og fast ejendom? Er det ikke sådan, at netop her findes en af inflationens farligste kilder?

Det er nu snart 11 år siden, at nogle i sig selv ret så beskedne jordlove, bl. a. med krav om bopælspligt, blev forkastet ved en folkeafstemning. Bopælspligten fik vi først 10 år senere. I 1963, altså i året for jordlovsafstemningen, var landbrugskapitalens handelsværdi 30,2 mia kr. I 1969, altså lige før EF-forventningens glæde begyndte at sætte sig spor på prisudviklingen, var den steget fra nævnte 30,2 mia kr. til 44,2 mia kr., og nu ligger den omkring 75 mia kr.

I 1963 anbefalede bl. a. landboforeningernes ledelse at stemme nej til jordlovsforslagene bl. a. med den motivering, at så blev der tid til at forberede nogle nye og nogle bedre. Der skete intet i lang tid. Under EF-debatten blev det lovet, at nu skulle der blive taget forholdsregler, som kunne hindre, at jorden blev opkøbt af fremmede; en af dem blev måske netop den bopælspligt, som nu foreslås ophævet.

Denne ophævelse kan ikke være i landbruget interesse. Enhver stigning i jordpriserne kan ikke lette, men vil besværliggøre generationsskiftet og vil gøre det sværere for landbrugets unge at komme til. De kommer jo prismæssigt til at konkurrere med kapitalstærke kredse, for hvem jorden i meget stort omfang ikke er en arbejdsplads, men et spekulationsobjekt og ofte også en skattefidus.